

Турбота про психічне здоров'я – не розкіш, а вимога для впровадження інновацій в освіті, оскільки учасники освітнього процесу є людьми, потреби яких є першочерговими. Важлива практика у впровадженні ідеї “від здоров'я особи – до громадського здоров'я”, бо тоді ми зможемо мати сталий розвиток освіти.

Перелік використаних джерел

1. Розпорядження від 27 грудня 2017 р. №1018-р Київ «Про схвалення Концепції розвитку охорони психічного здоров'я в Україні на період до 2030 року». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1018-2017-%D1%80#Text>

Наталя Пасіка

практичний психолог

Тернопільська ЗОШ І-ІІІ ступеня №23

РОБОТА ПРАКТИЧНОГО ПСИХОЛОГА ПО РОЗВИТКУ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ ДОШКІЛЬНИКА

Розвиток емоційного інтелекту – актуальна проблема, яка знаходить широке відображення в тематиці наукових пошуків з проблем соціально-педагогічних досліджень, практичний інтерес до якої значно переважає рівень її теоретичної розробки.

Швидкі зміни темпу соціально-економічних реформ в усіх сферах життя визначає актуальне питання розвитку емоційного інтелекту, що полягає у поступовому опануванні дитиною соціокультурних досягнень суспільства, у формуванні вміння усвідомлювати та ідентифікувати себе як соціальну істоту, здатну до досягнень у будь-якій сфері та вміння якісно взаємодіяти іншими людьми. Проблема розвитку емоційного інтелекту дітей та способи його формування є актуальною як у теоретичному, так і прикладному аспектах.

Ми погоджуємось із науковою позицією Дж. Мейера, який вважає, що «емоційний інтелект не залежить від емоційного стану. Високий рівень емоційного інтелекту не може виявити пригнічення чи сум, оскільки може мати для цього причини, причому «вибиратися» з негативного стану дитина буде не обов'язково легко і швидко. Єдина позиція, за якою популярна та наукова концепція

емоційного інтелекту, дійшли згоди, що полягає в тому, він означає бути розумним» [3].

Науковець Д. Люсін стверджує, що емоційний інтелект краще трактувати як «когнітивну здібність і не включати до складу особистісні якості, які можуть сприяти кращому чи гіршому розумінню емоцій, які не є структурними компонентами емоційного інтелекту» [2]. Ми погоджуємось із твердженням про те, що «емоційний інтелект – це здатність розуміти ставлення особистості, репрезентовані в емоціях, та керувати емоційною сферою на основі інтелектуального аналізу синтезу» [1, с. 26].

Отже, пропонуємо роботу практичного психолога з дітьми по розвитку емоційного інтелекту зосереджувати на таких етапах:

– Формування знань про власні емоції – сфера, пов'язана із самосвідомістю, яка визначає формування у дитини здатності розпізнавати свій настрій і називати його. Дитина, яка орієнтується у своїх відчуттях, значно краще керує власним життям.

– Розвиток навичок управління емоціями – сфера, пов'язана із владою над почуттями, тобто можливостями управління емоціями та способами вираження власних емоцій, При цьому формується усвідомлення того, що негативні емоції слугують гарним досвідом, щоб наступного разу дитина змогла краще відреагувати на складну ситуацію, що у свою чергу позитивно позначиться на її самопочутті.

– Розвиток здатності мотивувати себе – сфера, пов'язана з позитивною мотивацією, тобто з вірою в себе. Якщо емоції будуть підпорядковуватись меті, це вплине на концентрацію уваги, залучення й реалізацію творчої діяльності та на життєвий успіх. Важливу роль відіграє сам факт того, що можна і треба протистояти емоціям, які перешкоджають реалізації раніше поставленої мети, а добре мотивовані діти проявляють у грі більше завзяття й оптимізму.

Перелік використаних джерел

1. Вальдамірова О. П. Емоційна сфера дошкільника та її корекція. *Освіта Донбасу*. 2003. №4. С. 61–66.
2. Lyusin D. V. *Sovremennyye predstavleniya ob emotsionalnom intellekte Sotsialnyiy intellekt: teoriya, izmerenie, issledovaniya* M. : Institut psihologii RAN, 2004. pp. 29–36.

3. Mayer J., Solovey P. The Intelligens of emotional intelligence D Mayer, P.Solovey Intelligence. 1993. V. 17. №4. pp. 433–442.

Віталія Пастущин

здобувач вищої освіти соціально-гуманітарного факультету
Західноукраїнський національний університет

Науковий керівник:

Ольга Шаюк

к.психол.н., доцент кафедри психології та соціальної роботи
Західноукраїнський національний університет

САМОАКТУАЛІЗАЦІЯ В КОНТЕКСТІ ЖИТТЄВОГО ШЛЯХУ ЛЮДИНИ

Самоактуалізація – одне з центральних понять гуманістичної психології, згідно з якою природа людини спочатку позитивна (у крайньому випадку, нейтральна), і будь-які деструктивні тенденції виникають внаслідок деформації природного розвитку. А, отже, ніщо стале і порочне не може бути розвитком природним шляхом. Відповідальність за деформації людини, за його пороки несе суспільство, яке штучними умовностями і обмеженнями часом і прямими репресіями пригнічує і спотворює справжні прояви людського ества. У цьому принципова відмінність гуманістичної теорії від психоаналізу.

Теорія самоактуалізації виникла в американській гуманістичній психології як відповідь на соціальну потребу в особистості, яка вирішила свої адаптаційні проблеми, що знайшла творчу ініціативу і креативність і має суттєвий успіх в будь-якій сфері життєдіяльності [2].

Виникнення гуманістичної психології пов'язане з пошуком більш життєствердних методів аналізу і вивчення особистості як цілісної переживає істоти.

Існують три головні причини виникнення гуманістичної психології:

- 1) суспільна ситуація, затребувані ідеї гуманістичної психології;
- 2) широке поширення екзистенціалізму;